

ANT. 'Ο ἴδιος ὁ Φιεραμόντης!

ΓΟΝ. Καὶ μᾶς θέλεις
βοηθούς του;

ANT. (ἰκετευτικά.)

Λενοάλη, Γοντοῖνε,
δὲ σᾶς ζητῶ νὰ γίνετε προδότες,
τὸ δικίω μου ἀπαιτῶ! Μοῦ ἔχουν ἀρπάξει
ἀπ' τὸ βασίλειο τὸ μισό, κ' ἐγὼ 'μαι
θεριὸ δίχως φωλιά, κ' ἔχω σκισμένο
τὸ στήθος, καὶ τὸ στόμα μου πικρὸ 'ναι.
Σᾶς λέγω, νὰ σκοτώσουμε εἶναι ἀνάγκη
καὶ ἀνάγκη θᾶναι ἀκόμα... Μὴ μιλάτε.

(Ἐχει τεντώσει ἐμπρὸς τὸ λαιμό, γιὰ
νάκούση καλύτερα, ζυγώνοντας σιγά-
σὴν ἄλικη κορτίνα. Μ' ἓνα πήδημα,
βγαίνει ὄξω ἀπὸ τὴν αἰθουσα, καὶ ἀ-
κούεται ἡ φωνὴ του ὠργισμένη.)

'Α! σ' ἔπιασα! Κρυφάκουγες!

'Η φωνὴ τῆς Βραγγιάνας. Βοήθεια!

ANT. Τοῦ κάκου!

(Ξέρνει μὲ μανία μέσα στὴ σκηνὴ τὴ
ΒΡΑΓΓΙΑΝΑ, πὸν παλαίβει νὰ τοῦ ξε-
φύγῃ.)

ΒΡΑΓ. Μὴ! Γλυτώστε με, τρεχάτε!

ANT. Δὲ μοῦ ξεφεύγεις, ὄχι! Μὴ φωνάζεις!
Σώπα, ἢ σοῦ δένω τὸ στόμα μὲ τοῦτο
τὸ δέμα τῶ μαλλιῶ σου! καὶ σοῦ φράζω
ταῦτιά πὸν πάρα-ἀκοῦνε, καὶ ἀγρυπνοῦνε
σὰν τοῦ λαγωνικοῦ γιὰ τὸ κυνήγι!
Τ' ἤρθες; τί θέλεις; δοῦλα τῆς Ἰζόλδης;
Μοῦ εἴσουν χωμένη, γιὰ νὰ κλέψης λόγια
κ' ὕστερα νὰ τὰ φέρῃς ἀλλαγμένα.

ANT. στὴν ὁμορφὴ κυρὰ καὶ στὸν ἱππότη;

ΒΡΑΓ. Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ σμαθῶ γάκούσω!

ANT. Φέγγουν οἱ στοχασμοί σου!

ΒΡΑΓ. Μὲ συμπόνια;

ANT. Μ' ἔχτρα καὶ μίσος!

ΒΡΑΓ. Λάθος ἔχεις! λάθος!

ANT. Πλέκαμε ἐδῶ τὸ ἐγκώμιο τῆς κυρᾶς σου,
τὴν ἀρετὴ τῆς λέγαμε.

ΒΡΑΓ. 'Η ἀρετὴ τῆς
θροφῆ δὲν εἶναι γιὰ τὰ δόντια ἐσένα
τοῦ λύκου!

ANT. 'Ὁραῖα τὸ λές, ἐὼν πὸν εἶσαι
καθρέφτης καὶ λυγνᾶρι τῆς ἀγάπης,
καὶ τῶχεις καὶ καμᾶρι! 'Εὖν στὴ θέση
τῆς ρήγισσας δὲν πλάγιασες, στοῦ Μάρκου
τοῦ ρήγα τὸ πλευρό, τὸ πρῶτο βράδυ
τοῦ γάμου τῆς; Δὲν ἄλλαξες τὴ ζώνη
τῆς παρθενιάς σου μὲ τὸ νυφικὸ τῆς
χιτῶνα; Τὸ θυμᾶσαι; Δυὸ κοπέλλες
κινήσανε νάρθοῦνε ἀπ' τὴν Ἰρλάντα,
κ' ἓνα κρινάνθι ἢ καθεμιά κρατοῦσε...
Καὶ ἡ μιά τους χάνει τᾶνθος στὸ κυράβι,
καὶ τὸ δικό τῆς ἢ ἄλλη τῆς χαρίζει!
'Ἐπαίξεις τὴ ζωὴ σου, μὰ θυμᾶσαι
πικρὰ τὴν ὥρα ἐκείνη στὴν καρδιά σου,
καὶ κλαῖς πὸν ἄλλη κυρὰ πιά νὰ δουλέψης
δὲ θὰ μπορέσης καὶ μὲ τὴν τιμὴ σου
νὰ τῆς σταθῆς σκουτάρι!

ΒΡΑΓ. 'Ὡ! ἐὼν δὲν ξέρεις

ἀγάπη τί θὰ πῆ! Εἶσαι διαστρεμμένος!

ANT. Κι ὁ ζῆλος σου τί ὠφέλησε; 'Η κυρὰ σου
σὲ πῆρε ἀπὸ κακό, καὶ νὰ σὲ σφάξῃ
σ' ἔδωκε σ' ἓνα δοῦλο. Κι ἂν ἐκείνος
πονόψυχος δὲν εἶτανε, ἂν ἡ σπάθα
τοῦ Παλαμῆδη, τᾶλλόθρησκου ἱππότη,
δὲν ἔσωνε νὰ κόψῃ τὰ δεσμά σου,
θᾶνουν ἀκόμα στὸ δέντρο δεμένη,
ἢ ὁ λύκος θὰ σοῦ λιάνιζε τὴν ἄσπρη
τὴ σάρκα, πιδ λιχουδῆς κι ἀπ' τὸ Ρήγα
πὸν τὴν ἔχαρη!

ΒΡΑΓ. 'Ανώφελα μὲ βρίζεις!

ANT. 'Ἐζωή, τὸ φῶς μου, εἶν' ὅλα τῆς Ἰζόλδης!

ΒΡΑΓ. Κ' ἐσὺ 'σαι σκιάβα! καὶ στὴν πλάτη σου ἔχεις
τοῦ πυρωμένου αἵδερου τὴ βούλλα!

ANT. Καὶ σὺ, στὸ μέτωπό σου τὴ σφραγίδα
τοῦ δόλου, χαραγμένη!

ΒΡΑΓ. (χύνεται ἀπάνω τῆς.)

ANT. 'Αχ! πόρνη! σκύλλα!

ΒΡΑΓ. 'Α!

(Στὴν ἄγρια κραυγὴ τῆς κοπέλλας,
χυμῆζει ὀρμητικὰ στὴ σκηνὴ ὁ ΡΗΓΑΣ
ΜΑΡΚΟΣ, 'Ἄσπρη καὶ μακρότατη εἶ-
ναι ἡ γενειάδα του, μὰ τὸ κορμί του
εἶναι δυναμώμενο, καὶ στὰ κινήματι καὶ
στὴ μορφὴ του φανερώνεται πότε ἡ
βάρβαρη περηφάνεια μὲ τὴ δύσπιστη
κακία, καὶ πότε ἡ ἀσπλαγχνὴ δύναμη
μὲ τὴν καλόβολη ἀδυναμία.)

P. M. 'Αντρέττο! Τί; μὴν ἔγινες γυναῖκα,
κι ἀρπάξες τὴν ἀντζιλη στὰ νύχια,
μὲ λύσσα τυφλωμένη;

ANT. (προσκλίνεται μὲ ταπεινοσύνη.)

P. M. 'Ὡ, βασιλιά μου!

ANT. Τί σοῦκαμε; γιὰ τί;

P. M. Καλέ μου ἀφέντη,
εἶναι γλωσσὸς καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γλώσσα
τῆς ἔμεινε φαρμάκι ἀπ' τὰ βοτάνια,
πὸν νύχτα γιὰ τὰ μάγια τῆς μαζώνει.

ANT. Σὲ πρόσβαλε;

P. M. Κρυφογλιστράει σὰν ἦσκιος
ἀεροντυμένη, ἀπὸ θύρα σὲ θύρα.

ANT. Τὴν ἀρπάξες ἀπ' τὰ μαλλιά; Διαγκάνει,
καὶ σοῦ φωνάζει, οὐτ' ἄσπρο ἢ Κορνοβάλλη
δὲν πιάνει μπρὸς στὰ βᾶτα τῆς Ἰρλάντας.

P. M. (δὲ θυμώνει, παρὰ χαμογελαῖ.)

ANT. Εἶναι πιστή, καὶ τῆς πρέπει νὰ λάβῃ
συμπάθειο, Κὺρ 'Αντρέττο. Στῆς Ἰρλάντας
τὴν Κούρτη εἶδε τὸ φῶς, κ' ἔχει λατρεία
στὴν ὁμορφὴ κυρὰ, πὸν εἶναι κυρὰ τῆς!

(Πρὸς τὴ Βραγγιάνα.)

ANT. Μὰ σύρε στὴν Ἰζόλδη ἐσὺ μὴ γφεύγῃς
ποτέ σου ἀπ' τὸ πλευρό τῆς ἢ ἂν σ' ἀρέσῃ
καλύτερα, πορφύρες καὶ τζαμφέδες
κάθου νὰ τῆς κεντᾶς, καὶ τὰ τραγουδία
νὰ τραγουδᾶς τὰ ξενικά σου. — Σύρε!

(Ἡ Βραγγιάνα προσκλίνεται μπρὸς
τὸ Ρήγα σιωπηλῶς ἀστραπὴ καταφορ-